

mellem Frederiksberg og København, men ogsaa paa Kommuner, der grænse op til Købstæder. Derfor har Flertallet under Nr. 14 stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at de nye Personer, der drages ind under Erhvervsbeskatningen, kun skulle være Genstand for Beskatning af de Indkomster, der overstige 2,500 Kr. Man skal jo være noget varsom for, at disse Landkommuner, som ligge umiddelbart op til Købstæderne og ere meget udsatte for at faa en stor Arbejderbefolkning og derved store Udgifter til Skole- og Fattigvæsen, ikke faa alene Byrderne, medens Købstæden faar Skatten. Ude i Landet har man ogsaa haft sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag, idet der er kommet en Henvendelse desangaaende fra 50 Landkommuner, der grænse op til Byer.

Udvalget har ogsaa haft, sin Opmærksomhed henvendt paa et Forhold vedrørende Erhvervsbeskatningens Omfang, nemlig Aflysningen af Tiendeydelserne. Naar Tiendeyderne i Fremtiden skulle ryde Indtægten af Tienden gennem Tiendebankobligationer, vil denne Indtægt utvivlsomt blive beskattet i Opholdskommunen og ikke blive Genstand for Erhvervsbeskatning, og det vil betyde ikke ganske lidt ude omkring i Landet. Det har været under Overvejelse i Udvalget, om det ikke var muligt at opretholde den nuværende Tilstand i hvert Fald, indtil Tiendeydelsen var bortfalden i de paagældende Kommuner. Men jeg indrømmer, at det vistnok er ugørligt, idet Tiendebankobligationerne ere Ihændehaverpapirer, saa det vil være umuligt i Fremtiden at opspore deres Ophav, og derfor vil det heller ikke være muligt at gøre dem til Genstand for Erhvervsbeskatning.

Under Nr. 19 er der stillet et Ændringsforslag gaaende ud paa, at Fristen for Anmeldelse af Flytning fra en Kommune til en anden forandres fra 8 til 14 Dage.

Der er endelig under Nr. 20 stillet et Ændringsforslag af Udvalget om at sætte ind i Lovforslaget en Bestemmelse, som man hidtil kun har haft i et ministerielt Cirkulære, der er udstedt i Henhold til en Bestemmelse i den nugældende Lov. Man har ment, det var praktisk og formaalstjenligt at indsætte disse Bestemmelser i selve Loven, det vil jo være lettere for adskillige Skatteydere at finde, hvad der vedrører Skatteligningen, i Loven uden at skulle undersøge ministerielle Cirkulærer.

Udvalget har ogsaa skænket Selskabsbeskatningen Overvejelse i al Almindelighed, men et Flertal af Udvalget har dog ment det rigtigt at blive staaende som sket i det foreliggende Forslag ved de hidtil gældende Bestemmelser, navnlig under Hensyn til den Selskabsbeskatning, som nok er under Forberedelse, og hvormed der vel senere vil komme Forslag. Udvalgsflertallet har derfor kunnet billige, at man ikke har taget Brugsforeninger og andre Virksomheder med ind under Loven ud over, hvad der allerede sker nu. Det har ogsaa i Udvalget været Genstand for Overvejelse at ophæve det saakaldte Læbælte, som er fastsat i Næringsloven af 29. December 1857. Jeg vil nævne det i denne Forbindelse, da det synes mig at hænge naturligt sammen med Spørgsmaalet om Brugsforeningerne. Det kan ikke nægtes, at det navnlig er indenfor disse 1 $\frac{1}{2}$ Mils Omkreds, Brugsforeningerne ere opstaaede, og netop i Kraft af den nævnte Bestemmelse. Man mener da, at denne Bestemmelse, der maaske i sin Tid havde sin Berettigelse, ved Tidens Udvikling er bleven saa forældet, at det var meget heldigt, om den kunde ophæves, men man har ikke ment paa det foreliggende Forslag at burde stille Forslag til en Ændring af Næringsloven. Udvalget indskrænker sig derfor til at henlede Ministeriets Opmærksomhed paa dette Punkt.

Det har ogsaa i Udvalget været drøftet, om der var Mulighed for at give Skatteyderne Lejlighed til paa Skattelisten at se ikke blot, hvorledes de selv ere blevne behandlere med Hensyn til Kildeartstillæget og Skønprocenten, men ogsaa hvorledes andre Skatteydere ere blevne behandlere. Det kan jo ikke nægtes, at Forudsætningen for at kunne indgive en velbegrunder Skatteklage egentlig er, at man ved ikke blot, hvorledes man selv er bleven behandlet, men ogsaa hvorledes de paagældende, over hvem man ønsker at fremføre Klage, ere blevne behandlere, og det har været forsøgt i Udvalget, om man i et begrænset Omfang kunde give Skatteyderne Adgang til at se andre Skatteyderes Behandling paa Ligningslisten. Men man har maattet opgive det, idet det er bleven hævdet, og vel med Rette, at den Bestemmelse, der er fastslaaet i Indkomst- og Formueskatteoven til Staten, som siger, at disse Forhold maa ikke offentliggøres, staar hindrende overfor et Forhold som dette. Thi det er noget sandsynligt, at naar alle Skatteyderne fik denne Adgang, vilde Hemmeligholdelsen blive gan-